

Vošnjak. In prav ima, namreč Mitja Vošnjak.

Čeprav se sam nekoliko bolj razumem na diplomatska dogajanja kot na knjižno leporečje in podobno, bi težko presodil (ko sem odložil Vošnjakovo res žlahtno-zanimivo delo), kaj ima v njem večjo »težo«; ali ambasadorsko pričevanje ali književna ustvarjalnost? Odgovoril bi, pa ne iz oportunizma, da oboje! Zadnje Vošnjakovo delo je kot »dozorelo, šolano« vino; knjiga, ki jo bo bralec tudi v današnjem vsakdanjiku odložil z razmišljanjem, dodal bi, tudi lastnim notranjim preverjanjem. In bralcev bo imela zanesljivo dosti. Pa veliko zdravja želim prijatelju Mitji Vošnjaku, ki je bolan prijel za pero in ga tudi še bolan odložil.

Janko Jeri

SPREHOD PO JUGOSLOVANSKIH IN TUJIH REVIJAH

Z dvema mednarodnima nagradama, *Città dello Stretto* za izvirno poezijo (Messina, 8. 6. — Reggio Calabria, 9. 6. 1984) in *Eugenio Montale* za prevode iz italijanščine (Tropea, 5. 6. — Rim, 19. 6. 1984) je bil Ciril Zlobec v drugi polovici maja in ves junij prav gotovo najpogostejše omenjani slovenski avtor v tujini. O podelitvi obeh nagrad so pisali ali vsaj o njih poročali domala vsi pomembnejši italijanski dnevniki od Sicilije do Rima in Torina, Milana in Trsta (*Gazzetta del Sud*, *Messaggero*, *Avanti*, *Unità*, *Osservatore romano*, *La Stampa*, *Corriere della sera*, *Il Piccolo* idr.), pa tudi radio in televizija, tako v svojih lokalnih kot v nacionalnem programu. Večina zapisov in intervjujev je bila informativna, najpogostejše se ponavljajo ugotovitve iz ene ali druge utemeljitve, posebne pozornosti je bila deležna Zlobčeva prevajalska dejavnost. Tako široki odmevnosti je prav gotovo botrovalo tudi presenetljivo naključje,

da je isti avtor, povrh še tujec, prejel v razmiku treh dni v isti deželi dve mednarodni nagradi. Najbrž bo tudi naše bralce zanimalo, kakšno težo pripisujejo Italijani obema nagradama in v kakšen okvir so pri tem postavili osebnost in delo Cirila Zlobca. Razumljivo, da je največ in najobširneje o obeh nagradah poročal prav kalabrijski osrednji dnevnik, *Gazzetta del Sud*...

Gazzetta del Sud, 19. 5. 1984: *Nagrada Repaci in Zlobec*. Leonida Repaci in jugoslovanski pesnik Ciril Zlobec sta zmagovalca Mednarodne nagrade Città dello Stretto, ki bo letos prvič podeljena v okviru nagrad Rhegium Julii. Tako je sklenila žirija, potem ko je na široko pretresla predloge iz osemnajstih držav sredozemskega območja. Predlagatelji so ocenili obsežno umetniško in literarno delo najpomembnejših avtorjev sredozemskih držav, ki jih povezuje skupna kultura, v kateri je človek v središču sleherne dejavnosti... V okviru slovenske kulture je Ciril Zlobec eden najizrazitejših glasov v jugoslovanski poeziji zadnjih petindvajset let. Rojen v Ponikvah leta 1925... (sledi dovolj podroben opis Zlobčeve literarne in kulturne dejavnosti).

Gazzetta del Sud, 29. 5. 1984, r. r., *Rhegium se srečuje s poezijo*. V okviru nagrad Rhegium Julii bodo letos prvič in v obetavni obliki podelili tudi nagrado Città dello Stretto, namenjeno »osebnosti, ki se je še posebej izkazala s profesionalnostjo svojega dela in je tudi sicer kulturno pomembna v območju Sredozemskega morja«. Letos je ta čast pripadla pisatelju Leonidu Repaciju in jugoslovanskemu pesniku Cirilu Zlobcu...

Gazzetta del Sud, 3. 6. 1984, Filippo Praticò, *Rhegium Julii — drugi obraz Kalabrije*. Mednarodna nagrada Città dello Stretto je namenjena osebnosti katere od dežel mediteranskega bazena, ki se je še posebej uveljavila v literaturi. Za leto 1984 so Città dello Stretto prisodili pisatelju Leonidu Repaciju in

Cirilil Zlobcu ... Ciril Zlobec, rojen v Ponikvah leta 1925, živi v Ljubljani ... sodoben pesnik z velikim mednarodnim ugledom in v svoji deželi najpomembnejši prevajalec naših največjih pesnikov. Je glavni in odgovorni urednik slovenske literarne revije *Sodobnost*, izdal je več pesniških zbirk, nekaj romansov in esejističnih del ...

Gazzetta del Sud, 6. 6. 1984, Gregorio Corigliano, *Ciril Zlobec, trideset let dela, posvečenih italijanski literaturi* ... Ciril Zlobec, najbolj cenjen in najbolj priznan italijanist v Jugoslaviji, je v razredu za tuje dobitnik Mednarodne nagrade za poezijo Eugenio Montale ... Zmagovalca je razglasila Maria Luisa Spaziani, predsednica Mednarodnega centra Eugenio Montale in predsednica žirije. »Nagrada,« je dejala Spazianijeva, »je letos pripadla Jugoslaviji in Cirilu Zlobcu, prevajalcu, toda predvsem pesniku prevajalcu, ki dobro pozna in prizadevno razširja italijansko poezijo v svoji deželi. Ciril Zlobec je diplomiral ... in je član slovenske skupščine. Rojen na Krasu 1925. leta ... (sledi obsežna bibliografija, zlasti Zlobčevih prevodov iz italijanščine) ... »je celotna osebnost,« je še dodala Maria Luisa Spaziani, »živahen, komunikativen in ves predan poeziji. Namen nagrade (pet milijonov lir) je predvsem v tem, da spodbuja v tujini spoznavanje naše starejše in novejšje poezije, in pri svoji letošnji odločitvi nismo mogli imeti bolj srečne roke ...«

Il Piccolo, 7. 6. 1984: *Montalejeva nagrada Tropeju Zlobcu*. V Tropeji (Kalabrija) so slovenskemu pesniku Cirilu Zlobcu izročili nagrado Eugenio Montale, največje priznanje za tuje italijaniste. Nagrado je prejel za svoje prevode nekaterih največjih italijanskih pesnikov, med njimi Danteja, Leopardija, Quasimoda in Montaleja. V obrazložitvi tega priznanja sta poudarjena resnost in kvaliteta v plodni dejavnosti tega slovenskega pesnika. Čez nekaj dni bodo v Messini in Reggio Calabriji po-

delili Zlobcu tudi nagrado Città dello Stretto za njegovo pesniško zbirko *Vračanja na Kras*, ki je pred kratkim izšla v italijanskem prevodu.

Iz uradne obrazložitve ob podelitvi mednarodne nagrade Città dello Stretto, predsednik žirije Antonio Donat-Cattin (Messina, 8. 6. — Reggio Calabria 9. 6. 1984): ... Ciril Zlobec sodi danes med najizrazitejše glasove v jugoslovanski literaturi. To potrjuje tudi vrsta umetniških in kritičnih priznanj, ki so njegovo delo spremljala z rastočo naklonjenostjo. Med njimi gre še posebej opozoriti na Prešernovo nagrado, spodbudno priznanje, ki so ga deležni redki talenti, uveljavljeni vsaj na nacionalni ravni. Zlobec si je v zadnjih dveh desetletjih pridobil ugled in široko priznanje javnosti in kritike tudi za delo, ki ga je opravil kot prevajalec iz italijanske poezije. Pred nekaj dnevi (če naj bomo povsem natančni, 5. junija) so mu podelili naše najuglednejše priznanje za poezijo, mednarodno nagrado Eugenio Montale. Zlobec jo je prejel za svoje prevode kar dvajsetih med vrhunskimi deli italijanskih avtorjev, od Danteja do sodobnih pesnikov: Quasimoda, Ungarettija in, kajpak Montaleja. Njegovo prevajalsko delo se ne omejuje samo na poezijo. Ciril Zlobec je namreč prevedel tudi vrsto vrhunskih del italijanske proze. Sicer pa se ta izjemni avtor tudi sam ukvarja s prozo (*Moška leta našega otroštva* in *Moj brat svetnik*) ... V teh dveh romanah pripoveduje Zlobec o zgodah in zagatah ljudi svoje domovine, prodira v globino njihove ljudske duše, v njej odkriva njihovo globljo nprav in še nerazvidne nagibe in tako raziskuje eksistencialno dramo neke skupnosti, ki je vendarle zmogla toliko moči, da se je emancipirala od raznih političnih utesnjenosti in vojne. Med drugimi pomembnejšimi dejavnostmi Cirila Zlobca je treba omeniti tudi dve knjigi esejistike in uredeitev kar cele vrste antologij. Toda ob končni analizi se nad vse te dejavnosti

zaradi svoje ohrabrujoče intuitivne in racionalne konkretnosti ter pesniške jedrnatosti dviguje njegovih trinajst knjig poezije, ki so »summa« kulturenega angažmaja in celotnega življenja našega avtorja. Vsa ta dejavnost, pa še marsikaj drugega, zarisuje in dokumentira neki »curriculum«, ki ni samo nenavadno izviren, temveč tudi razkriva in postavlja v ospredje vso prefinjeno človečnost tega umetnika in pesnika. Na prvem mestu pa nas vse te dejavnosti opozarjajo na to, kar je najbolj dragoceno in najbolj pomembno: na človeka. Na Cirila Zlobca kot človeka. Zaradi vsega tega mu županstvo Messine in Reggio Calabrie pod pokroviteljstvom Kulturnega društva Rhegium Julii izročata nocoj Mednarodno nagrado Città dello Stretto...

Gazzetta del Sud, 12. 6. 1984, Gregorio Corigliano, *Mlada, a pomembna nagrada, priznanje, poimenovano po pesniku Eugeniu Montaleju*... Zmagovalec je, kot je znano, Ciril Zlobec, italijanist... predvsem pa pesnik... V Tropeji je Zlobec bral tudi nekaj svojih pesmi. Njegova poezija, po tem, kar smo slišali, izžareva zaupanje, rada bi pregnala sovraštvo in nerazumevanje. V njej je čutiti nadih juga, žitnih polj, priteguje jo preprostost stvari... Njegova edina pesniška zbirka, prevedena v italijanščino, je izšla pri založbi Panda v Padovi leta 1982 z naslovom *Vračanja na Kras*... Nagrado je izročila Maria Luisa Spazioni, ki je omenila tudi politično dejavnost Zlobca kot člana slovenske skupščine...

La Stampa, 23. 6. 1984: *Mednarodni »Montale«*: Najpomembnejše priznanje, mednarodna nagrada Eugenio Montale, ki jo podeljuje Montalejev center v Rimu (bivše Gibanje za poezijo), odhaja v Jugoslavijo. Dobitnik petih milijonov lir v razredu za tujce je Ciril Zlobec, pesnik in prevajalec naše poezije...

Avanti, 26. 6. 1984, Alberto. Toni, *Montalejeva nagrada jugoslovanskemu*

pesniku. *Zmagovalec je Jugoslovane Ciril Zlobec*... Njegove pesmi, prevedene v italijanščino, so izšle pri založbi Panda, Padova 1982, in imajo naslov *Vračanja na Kras*. Toda Zlobec je v svoji domovini objavil trinajst pesniških zbirk, za najnovejšo je prejel najbolj cenjeno priznanje, Prešernovo nagrado. Ciril Zlobec je zelo ploden tudi kot italijanist in prevajalec naših pesnikov in pisateljev... Njegova poezija je lirsko, zmerom oprta na skrbno izbrano in nadzorovano pesniško govorico. Tudi ko se pesnik loteva čustvenih tem, nikoli ne prepusti ničesar naključju; za vso njegovo poezijo je značilna velika notranja moč. Njen sporočilni naboj prispe do bralca nedotaknjen prav zaradi tega njegovega skrbnega in uravnoveženega glasu...

* * *

Vse kaže, da so Cankarju še najbolj odprta vrata italijanskih založb in da sta mu tudi občinstvo in kritika opazno naklonjena. Zanimanje za njegovo literaturo je povezano s širšo »raziskavo« tako imenovanega srednjeevropskega prostora zlasti ob prelomu stoletja. Kakor koli že: Hlapec Jernej, Martin Kačur, Podobe iz sanj in zdaj še Hiša Marije pomočnice, ki so štiri uspešne predstavitve Cankarja v Italiji; tik pred tem, ob stoletnici pisateljevega rojstva, pa je tržaško italijansko gledališče z uspehom gostovalo po vsej Italiji s Cankarjevim Kačurjem v dramatizaciji Fulvia Tomizze. Zelo pomemben uspeh Cankarja je bila uvrstitev Kačurja v najbolj popularno knjižno zbirko Oskar Mondadori v prevodu in s predstavitvijo Arnolda Bressana, vendar z zadovoljstvom ugotavljamo, da je lahko odmeven tudi izid pri manjši založbi: Hiša Marije Pomočnice je namreč izšla pri manjši in še mladi založbi Edizioni Studio Tesi v Pordenonu, vendar jo je žirija, ki podeljuje literarno nagrado Città di Piombino (v provinci Livorno) uvrstila v svoj najožji

izbor pri nagradi, ki je namenjena prevajalcem, Marija Pirjevec se je za ta prevod znašla na častnem tretjem mestu med petimi prevajalci, za katere je žirija menila, da so še posebej dobro opravili svoj posel. To je prav gotovo pomembno priznanje še posebej zato, ker je Pirjevčeva tržaška Slovenka in tudi sicer prizadevna posrednica naše literature in vednosti o njej italijanskim bralcem. In kar je še posebej zanimivo: kar tri Slovenke (Jolka Milič, Diomira Fabjan-Bajc in Marija Pirjevec) so dokazale, da zmorejo na ustrezni ravni posredovati slovenske avtorje zahtevnemu italijanskemu občinstvu, še zlasti zelo zahtevnim založnikom. Takoj ob izidu je o Cankarju in njegovi Hiši Marije Pomočnice precej na široko pisal tržaški Il Piccolo, tik pred letošnjim poletjem — torej v dneh, ko so podeljevali nagrado Città di Piombino — pa tudi osrednje glasilo italijanske KP Unità. Povzemamo nekaj odstavkov iz obeh ocen:

Z naslovom *Civilizacija ugaša v sanatoriju* in z nadnaslovom Ponovno ponujeni Ivan Cankar je rimska L'Unità (24. 5. 1984) objavila daljši zapis Silvia Ferraia ob izidu pripovedi *Hiša Marije Pomočnice* v italijanščini. Med drugim je zapisal, da je »ponatis« *Hiše Marije Pomočnice* Ivana Cankarja v novem prevodu Marije Pirjevčeve upravičen (prvič je ob več avtorjih izšla leta 1931) na kar je mogoče naleteti v bibliografskih podatkih, ki skupaj s predstavitvijo kritično bogatijo besedilo). V slovenski književnosti ima Ivan Cankar (1876—1918) že dobro razmejeno vlogo ter ugledno mesto znamenitega in priljubljenega književnika. Glede na njegov pojav, delo in napredno delovanje, ki ga je potrdila zgodovina, katero pa tu ni predmet obravnavanja, ne smemo spregledati, da je ta književnik zbudil pozornost in zanimanje še z drugačnim delom, kot je esejistika o svoji domovini, tudi v italijanski kulturi, ki se je ukvarjala z njim zadnjih

petdeset let in mu naklonila znaten spisek prevodov, katerim sta dali »priljubljenost« zlasti izdaji založbe Feltrinelli, kot ju je oskrbel Arnaldo Bressan (1977)...

... Ko se pobliže seznanimo z obravnavanim delom, s tem, kako je zamišljeno in izpeljano v letih od 1902 do 1904, lahko zaznamo zares dekadentno sestavino v zapletu med živim življenjem in predstavitvijo, ki jo močno označujejo dobesedno simbolični znaki in pomeni, kakor mrgolijo na straneh pripovedi. Cankar je dejansko imel osebni pristop, celo soroden z resničnostjo bolnega in izrojenega otroštva, iz časa svojega prvega bivanja na Dunaju. Delo, ki je izšlo od tod, prav iz okolja Hiše Marije Pomočnice, vseskozi preveva temen spopad med sočutnostjo občutenj in zavračanjem — privlačenjem možnosti, v katerih se ta občutenja kažejo in vzajemno prepletajo v svetu bolnih, ki pritiska okoli hiše trpljenja...

Postrežemo lahko še z enim odmevom na prevod Marije Pirjevčeve. Z zamudo smo dobili tržaški Il Piccolo, v katerem je Chiara Maucci v članku z naslovom *Štirinajst ubogih deklet, obsojenih na muke* in z nadnaslovom *Hiša Marije pomočnice* med drugim zapisala: »To je popotovanje v izgubljeni čas, v iskanje književnika in dobe, ki imata nadih Srednje Evrope in obilje tistega čutnega anarhizma belle époque, ki tako ugaja okusu sodobnega esteta. Ta Cankarjev roman je dejansko toliko bogat z napotili začetka dvajsetega stoletja, da se zdi kot nalašč izdelan za dožemanje dobe: v kratkem in drobnem talilniku za nejasne mračne barve so dejansko zajete in nerazrešljivo razlite prvine naturalizma, dekadence in simbolizma — ne brez osti anarhizma in preroda zatirane kulture.

Poglejmo torej. »Hiša«, ki daje naslov romanu, je za naše oči brez dvoma nenavadna bolnišnica v Evropi Balla Excelsiorja in velike, skrajno glo-

boke revščine: je popis deklet in žena, zaznamovanih z najstrašnejšimi pobačami v človeškem ponižanju, deklic, ki jih spodkopavajo temne dedne razkrojenosti in ki se, obsojene na svojo nedolžnost, pokorijo za grehe sveta.

To je snov, za nekakšen človečen naturalizem kajpak dokaj drzno speljana, ki pa jo je Cankar znal voditi s primerno gotovostjo in z nemajhno izvirnostjo. Zares dosledna in neoporečna je enotnost kraja: roman zajema eno samo sobo, oddelek, utesnjen in ves bel, med njegove stene pa je razvrščenih štirinajst postelj. Tam bivajo pohabljene, slepe, ali s hudimi ranami prizadete deklice. Zaznamovane deklice prihajajo in odhajajo in roman prekriva — v eni sami zimi — njihovo pojemanje na zunaj in v marsičem na znotraj ter so vse osredotočene v veselo pričakovanje smrti osvoboditeljice.

Bilo bi lahko zdrsniti v slab okus sočutno strašljivega opisovanja zverženih otroških teles. Bilo bi končno preveč popustljivo pristati na odločno in preveč razvidno obsodbo gnile in sprijene visoke družbe. Ivan Cankar se je — v svojo in našo srečo — znal v dobršni meri ogniti tem skušnjavam tako, da je diskretno zastrl preveč naturalistične poudarke in ohranil besede svojih štirinajstih bolnic znotraj strnjene in skoraj vedno dolžnostno jedrnate pripovedi ...»

* * *

Med drugim smo dobili trojno številko varaždinskega časopisa Gesta (17, 18, 19), ki odstopa večino prostora gradivu z zagrebškega posvetovanja o razmerjih, stikih in pretokih jugoslovanskih književnosti v prvi polovici 20. stoletja. Prispevki odpirajo povsem novo področje in so posebej zanimivi za razvoj metodologije raziskovanja v raznolikih, pa vendar zelo sorodnih in blizkih nacionalnih književnostih. Tako

Jože Pogačnik razčlenjuje metodološki pristop k jugoslovanskim književnostim 20. stoletja, Janez Rotar piše o zgodovinskem romanu kot žanrski inovaciji v jugoslovanskih književnostih 20. stoletja, France Bernik pa o recepciji simbolizma v slovenski književnosti. Tone Pretnar je poslovenil prispevek Juliana Kornhauserja *Konvencija umetniškega eksperimenta ali avantgarda kot šablona*; pri tem se avtor posebej ukvarja z vrstami umetniškega eksperimenta in s principom konvergence v eksperimentalnem verzem besedilu. Krešimir Nemec piše o intelektualizaciji hrvaške in slovenske proze v prvi polovici 20. stoletja; med drugim ugotavlja, da je v slovenski in hrvaški književnosti mogoče opaziti skladen proces v strukturiranju proznega diskurza, pri čemer gre v osnovi za spremenjeno funkcijo pripovedi. Franc Zadavec je obdelal zveze Alojza Gradnika s hrvaškimi pesniki in poezijo. Helga Glušič je predavala o sodobnem slovenskem romanu v okviru jugoslovanske proze. Natisnjeni so še izvlečki iz razprave, pri kateri je sodeloval tudi France Bernik. V razdelku Književnost objavlja časopis Gesta nekaj pesmi Borisa Novaka iz njegove zbirke *Stihožitje*. Pesmi sta izbrala in prevedla avtor ter Ernest Fišer. Za nas je zanimiv tudi daljši zapis Miroslava Šicla o Emilu Štamparju kot literarnem zgodovinarju. Pred leti umrli profesor je dobra tri desetletja predaval hrvaško književnost na ljubljanski Filozofski fakulteti.

* * *

Dvojna številka zagrebškega Forum (1—2) prinaša dva odlomka iz romana Petra Šegedina z naslovom *Veter. Začelo se je pod mostom* je naslov daljše pripovedi Jare Ribnikarjeve. Ivo Vidan piše o prijateljstvu med Maksimilijanom Vankom in Louisom Adamičem. Med drugim piše: »Maksu in Margaret Vanka namenja Louis Adamič nekaj strani že v romanu *Vrnitev*

v rodni kraj. Prav tako se Maksimilijan Vanka pojavlja v njegovi knjigi *Moja Amerika*. Sicer pa najbolj pristno govorijo o njunih zvezah pisma, katerega prvo se je ohranilo z dne 15. junija 1933. Takole piše Adamič Vanku iz Saratoga Springsa v državi New York: »Dragi moj Maxo Vanka, oprostite mi, prosim, ker vam nisem pisal. Neizrekljivo zaposlen sem. Vendar se s Stello pogosto pogovarjava o vas in vaši družini. Mislim, da je Stella nekajkrat pisala Margareti; zdaj pa je tudi sama zelo zaposlena s svojim lastnim in z mojim delom. Pišem vam zaradi te slike, ki jo prilagam in ki je bila natisnjena na platnicah časopisa *The Literary Digest*, ki je eden največjih v Združenih državah. Hotel sem vam predlagati, da bi letos, ko bo prišel dr. Stetten v Jugoslavijo, preko njega odposlali nekaj svojih najboljših kmet-skih slik, izvirnikov, če jih imate in če si jih lahko sposodite od lastnikov. Vaše slike so enako dobre in zanimive, celo še veliko boljše, kakor pa so te, ki jih je narisal ta češkoslovaški umetnik, in prepričan sem, da bi jih *Digest* vzela za svojo naslovnico. Mislim, da za slike veliko plačajo. Pa tudi če ne bi, bo to za vas izvrstna reklama. Margaret pozna *Digest*, pa vam lahko pove, kako velik in pomemben časopis je to. Pripravljen bi bil pritegniti pozornost *Digesta* na vaše slike, celo silno rad bi to storil. Moram končati. Mislila bova na vas, dragi Max, kako se kaj imate na Korčuli in v Dubrovniku. Srečno vsem, če pa ste se mi pripravljene oglasiti, mi pišite v hrvaščini ali v kateremkoli jeziku na Stellino ime. Vaš Louis.« Med korespondenco Louisa Adamiča in Maksimilijana Vanka se je našlo tudi sporočilo, ki ga je pisatelj razposlal devetim južnoslovanskim izseljenskim časnikom po vsej Ameriki. To je bilo leta 1934, preden se je Maksimilijan Vanka z ženo in hčerko odpravil v Ameriko.«

* * *

V tretji številki skopskih Razgledov objavlja Vladimir Kostov pripoved z naslovom *Gerasim*. To je odlomek iz njegovega romana *Cerkvica štiridesetih mučencev v Bitolju*. S črtico *Zapisi pod snegom* nastopa Vladimir Georgievski. Med knjižnimi ocenami lahko preberemo predstavitev zbirke izbranih pesmi Cirila Zlobca, ki jih je z naslovom *Kras* izdala skopska založba Mislal. E. K. med drugim piše: »Makedonski izbor in prepesnitev poezije Cirila Zlobca se začneja s pesmijo *Beseda*, v kateri je prvi stih »In na začetku je bila beseda« sposojena iz svetega pisma in izraža ustvarjalno moč besede, ki jo oblikuje ne le materialni kozmos, ampak tudi naš duhovni in globoko intimni svet. Prav v besedi se pri Zlobcu najbolj prepleta intimna sfera in lirski Jaz je v njegovi poeziji, ki koncentrično širi svoje kroge od osebne usode k obči človeški usodi, na določen način vnaprej začrtan s poimenovanjem osamljenosti in boli... V pesmih Cirila Zlobca pretanjeno dominira splošno, zemeljsko. To je pesnik, ki verjame čutnosti, vidni in otipljivi: tisti, ki se opeva, da je videti lepa in da se je je mogoče prepričljivo dotakniti, da ni mogoče izrisati njenih robov brez meglenosti, brez metafizičnih spekulacij, jasnih kot kamen na rodnem Krasu, ki ga pesnik opeva, povezanega z otroštvom. Repertoar tém Zlobčeve poezije bi lahko strnili na nekaj splošnih točk; to so rodni kraj, otroštvo, vojna, ljubezen, življenje, smrt; vendar taka shematičnost še ne izčrpa pretanjenosti motivov, ki jih pesnik razpoznavno v množici predmetov, detajlov in sestavin, iz katerih ustvarja pesmi z nenavadno lahkotno in globino. Ciril Zlobec prihaja pred makedonske ljubitelje poezije v izboru in odlični prepesnitvi Mateja Matevskega. V njegovem izboru in prevodu sta se nedavno pojavila še dva druga slovenska pesnika: Alojz Gradnik in Tone Pavček. Kmalu pa naj bi izšle še izbrane pesmi Edvarda Kocbeka.«